

*Как да се омъжиш
за вампир милионер*

Керелин Спаркс

РИСКОВАНА ЛЮБОВ
КНИГА ПЪРВА

Превод
Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС
София

*С любов и благодарност на моите приятели
по перо, които ми помагат да остана
здравомислеца в лошите моменти и се радват
заедно с мен на добрите – М. Дж. Сел, Вики
Дрейлин, Вики Уайълтън и Санди Уейдър.
Също така искрените ми благодарности и към
тези брилянтни жени – агентът ми, Мишел
Градсковски и редактора ми, Ерика Санг.*

Глава 1

Роман Драганести знаеше, че някой тихо бе влязъл в кабинета в дома му. Или враг, или близък приятел. *Приятел*, реши той. Зложелател никога не би могъл да мине през охраната на входа на градската му къща в елитния манхатънски квартал Горен Ийст Сайд. Или покрай бодигардовете, които бяха позиционирани на всеки един от петте етажа.

С отличното си нощно зрение Роман подозираше, че може да вижда много по-добре от неканения си гост. И подозренията му бяха потвърдени, когато тъмният силует се препъна в раклата в стил Луи XVI и изруга тихо.

Грегори Холстейн. Приятел, но досаден такъв. Вицепрезидентът по маркетинг на Роматех Индъстрис подхождаше към всеки проблем с неуморен ентузиазъм. Това беше достатъчно, за да накара Роман да се почувства стар. Наистина стар.

– Какво искаш, Грегори?

Гостът му се обърна рязко и хвърли бърз поглед по посока на Роман.

– Защо седиш тук, сам в тъмното?

– Хм? Труден въпрос. Сигурно съм искал да бъда сам. И на тъмно. И ти трябва да го правиш по-често. Нощното ти зрение не е такова, каквото би трябвало да бъде.

– Защо да се торозя да го тренирам, когато градът е осветен през цялата нощ? – Грегори опипа стената, докато не намери ключа. Осветлението се включи и стаята се изпълни с приглушена златиста светлина. – Ето, така е по-добре.

Роман се облегна назад в хладната кожа на креслото с висока облегалка и отпи от винената си чаша. Течността опари гърлото му. Дяволски противно усещане.

– Посещението ти има ли някаква цел?

– Разбира се. Тръгна си от работа твърде рано, а ние имаме да ти покажем нещо важно. Много ще ти хареса.

Роман остави чашата на махагоновото бюро пред себе си.

– Убедил съм се, че разполагаме с изобилие от време.

Грегори изсумтя.

– Опитай се да покажеш малко вълнение. Имахме невероятен напредък в лабораторията. – Той забеляза наполовина празната чаша на Роман. – Искане ми се да празнувам. Какво пиеш?

– Няма да ти хареса.

Грегори тръгна към мокрия бар.

– Защо? Да не би вкусовете ти да са твърде изискани за мен? – Той хвана гарафата и изсипа малко от червената течност в чашата. – Цветът изглежда добре.

– Приеми съвета ми и си вземи друга бутилка от хладилника.

– Ха! Ако ти можеш да го пиеш, и аз мога.

Грегори отпи голяма глътка, преди да тресне чашата на масата и да погледне с победоносно доволство към Роман. След миг очите му се отвориха широко. Обикновено бледото му лице стана пурпурночервено. Клокочещ звук затрептя дълбоко в гърлото му и той започна да пръска слюнка. Закашля се, след което започ-

на да проклина и после отново се закашля. Най-накрая се подпря с длани на бара и се наведе напред, за да си поеме дъх.

Наистина противно усещане, помисли си Роман.

– Оправи ли се?

Грегори потрепери и си пое дълбоко дъх.

– Какво имаше в това?

– Десет процента чеснов сок.

– Какво, по дяволите? – Грегори рязко се изправи.

– Да не си полудял? Да не се опитваш да се отровиш?

– Реших да видя дали старите легенди са истина.

– Устата на Роман се изви в лека усмивка. – Очевидно някои от нас са по-податливи от други.

– Очевидно някои от нас обичат да живеят дяволски опасно!

Опитът на Роман да се усмихне замря.

– Тази забележка щеше да има по-голям ефект, ако вече не бяхме мъртви.

Грегори се приближи към него.

– Нали не смяташ пак да започваш с глупостите, за това какъв нещастен и отвратителен демон от ада си ти?

– Погледни фактите, Грегори. Оцеляваме векове наред, като отнемаме животи. Бог се е отвърнал от нас.

– Няма да пиеш това. – Грегори дръпна чашата от ръката на Роман и я постави далеч от него. – Чуй ме. Никой вампир никога не е правил повече от теб, за да защити живите и да укроти тези измежду нас, които имат ненаситен апетит.

– Излиза, че сме най-благовъзпитаната банда от демонични създания на Земята. Браво. Обади се на папата. Готов съм да ме обявят за светец.

Нетърпеливото изражение на Грегори премина в любопитно размишление.

– Истина ли е тогава това, което казват? Че преди си бил монах?

– Предпочитам да не живея в миналото.

– Не съм сигурен.

Роман сви ръце в юмруци. Неговото минало беше тема, която не обсъждаше с никого.

– Ако не се лъжа, спомена някакъв вид разработка в лабораторията?

– О, да. Боже, оставих Ласло да чака в коридора. Искан да подготвя сцената, така да се каже.

Роман пое дълбоко дъх и бавно отпусна ръце.

– Тогава ти предлагам да започнеш. Нощта не е безкрайна.

– Вярно е. А и ще ходя на клуб по-късно. Симон току-що прелетя от Париж и, човече...

– ... крилата ѝ са уморени? Тази смешка остаря преди стотина години. – Роман присви ръце отново. – Върни се на темата, Грегори, или ще те пратя насила в ковчега ти за непослушание.

Той го погледна раздражено.

– Споменах го просто в случай, че искаш да се присъединиш към нас. Дяволски по-забавно е от това да седиш тук сам и да пиеш отрова. – Той нагласи черната си копринената вратовръзка. – Знаеш, че Симон винаги си е падала по теб. В действителност всяка от дамите на долния етаж с радост ще те развесели.

– Не ги намирам кой знае колко весели. Последния път, когато ги видях, всички бяха мъртви.

– Ами ако ще си придирчив, може би трябва да пробваш с някоя жива.

– Не – Роман скочи на крака, грабна чашата си и се придвижи със скоростта на вампир до мокрия бар. – Не и смъртна. Никога повече.

– Опа. Това май е чувствителна тема.

– Край на дискусията.

Роман изля сместа от кръв и чесън в канала, след което изпразни остатъка от отровната течност от гарифата. Беше си научил урока много отдавна. Връзката със смъртен може да доведе само до разбито сърце. Буквално. А той предпочиташе да не получава кол в сърцето. Какъв страхотен избор в любовта – мъртва жена вампир или жива, която ще го иска мъртъв. И това никога нямаше да се промени. Неговото бездушно съществуване щеше да продължи векове наред. Не беше чудно, че е потиснат.

Като учен обикновено можеше да намери нещо интригуващо, с което да занимава ума си. Но понякога, както тази нощ, това не беше достатъчно. И какво от това, че беше близо до откриването на формула, която можеше да позволи на вампир да стои буден през деня? Какво щеше да прави той с тези допълнителни часове? Да работи повече? Имаше векове пред себе си за това.

Истината го беше осенила тази нощ. Ако останеше буден през деня, нямаше да има с кого да си говори. Само щеше да добави допълнителни часове на самота към тъй наречения си живот. И точно тогава се отказа и се прибра у дома. За да бъде сам в тъмното и да слуша монотонното биене на студеното си, самотно сърце. Облекчението щеше да дойде с изгрева, когато сърцето му щеше да спре и той за пореден път да бъде мъртъв за през деня. За нещастие беше започнал да се чувства като умрял през цялото време.

– Роман, добре ли си? – Грегори го гледаше предпазливо. – Чувал съм, че от време на време много старите като теб изпадат в мрачно настроение.

– Благодаря, че ми напомни. И тъй като и без това не се подмладявам, може би ще доведеш Ласло от ко-

ридора?

– Вярно. Извинявай. – Грегори дръпна силно маншетите на снежнобялата си вечерна риза. – Така, значи исках да подготвя сцената. Помниш ли официалната мисия на Роматех Индъстрис? Да направи света еднакво безопасен за вампири и смъртни.

– Запознат съм с нея. Доколкото ми е известно, аз съм авторът.

– Да, но главната заплаха за мира винаги са били бедните и Бунтовниците.

– Да, знам.

Не всички съвременни вампири бяха абсурдно богати като Роман и въпреки че компанията му правеше синтетичната кръв евтина и достъпна, тези, които бяха финансово възпрепятствани щяха винаги да бъдат изкушени да се хранят безплатно от смъртни. Роман се опитваше да ги убеди, че безплатен обяд няма. Смъртните жертви имаха склонност да се засягат. А после можеха да наемат няколко поклонници на Бъфи и проклетите малки убийци да унищожат всеки вампир, изпречил се на пътя им, дори миролюбивите, спазващи закона, които не биха ухапали и бълха. Тъжната истина беше, че докато дори един вампир напада смъртни, никой от техния вид нямаше да е в безопасност на Земята.

Роман се върна при бюрото си.

– Мисля, че те оставих да отговаряш за проблема с бедните.

– Работя върху това. Презентацията ще е готова след няколко дни. Междувременно на Ласло му хрумна брилянтна идея как да се справим с Бунтовниците.

Роман седна тежко в стола си. Бунтовниците бяха най-опасната група вампири. Тайно общество, което се наричаше *Истинските* и отхвърляше еволюираните способности на съвременните вампири. Бунтов-

ниците имаха възможността да си купят най-скъпата кръв, произведена от Роматех Индъстрис. Можеха да си позволят най-екзотичната гурме кръв от най-популярната Романова линия вампирска фюжън кухня. Можеха дори да си позволят да пият от най-финия кристал. Просто не искаха.

За тях тръпката от пиенето на кръв не беше самата кръв. Тези създания живееха, за да хапят. Вярвах, че нищо не може да замести дълбокото удоволствие от това да си забиеш зъбите в топлата, уязвима кожа на врата на смъртен.

В последната година общуването между Бунтовниците и съвременните вампири беше стигнало до ниво на неизказано военно положение. Положение, което можеше да доведе до много смърт – и на смъртни, и на вампири.

– Нека Ласло да влезе.

Грегори се придвижи бързо до вратата и я отвори.

– Готови сме.

– Време беше – Ласло звучеше разстроено. – Охраната отвън обмисля да направи пълно претърсване на нашия почетен гост.

– Тъй, хубаво девойче е дошло – промърмори охранителят с шотландски акцент.

– Остави я на мира!

Ласло влезе с маршова стъпка в офиса на Роман, стиснал здраво жена между ръцете си, сякаш щяха да играят танго. Не само че беше по-висока от niskия вампир химик, но и беше видимо гола.

Роман скочи на крака.

– Довел си смъртна тук? Гола смъртна?

– Успокой се, Роман, тя не е истинска. – Грегори се наведе към Ласло. – Шефът малко го изнервят смъртните жени.

– Не съм изнервен, Грегори. Всеки нерв в мен умря преди повече от петстотин години.

Роман виждаше само гърба на изкуствената жена, но нейната дълга, руса коса и заоблено дупе определено изглеждаха истински.

Ласло постави жената в едно кресло. Краката ѝ стърчаха напред и той се наведе да ги свие. Колената ѝ пукнаха леко.

Грегори клекна до нея.

– Изглежда съвсем като жива, не мислиш ли?

– Съвсем – Роман огледа къдравата коса между краката на жената, оформена в тясна стриптизьорска прическа. – Явно е боядисана блондинка.

– Виж – Грегори се ухили и леко разтвори краката ѝ. – Има си всичко. Сладко, нали?

Роман преглътна.

– Това... – Той прочисти гърло и опита отново. – Това някакъв вид смъртна секс играчка ли е?

– Да, сър – Ласло отвори устата ѝ. – Вижте. Има дори език. Материята е съвсем като истинската – той пхна един къс и дебел пръст вътре. – Вакуумът предизвиква много реалистично усещане за смучене.

Роман погледна към Грегори, който беше коленичил между краката на жената и се възхищаваше на гледката, после отправи поглед към Ласло, който плъзгаше пръста си навътре-навън в устата на куклата. Мътните го взели. Ако беше способен да получи главоболие, досега щеше да има мигрена.

– Да ви оставя ли тримата насаме?

– Не, сър – ниският химик се помъчи да освободи пръста си от ненаситната уста на куклата. – Просто искахме да ви покажем колко е истинска. – Пръстът му се освободи с лек пукот, след което устата на куклата замръзна в усмивка, която изглежда показваше, че е

доволна.

– Невероятна е – Грегори прокара одобряващо ръка надолу по крака ѝ. – Ласло я поръча по пощата.

– Каталогът беше твой – Ласло изглеждаше засрамен. – Аз обикновено не правя секс със смъртни. Голяма цапаница е.

И е твърде опасен. Роман премести поглед от красивите гърди на куклата с известно затруднение. Може би Грегори беше прав и той трябваше да се отдаде на забавление с някоя от дамите-вампири. Ако смъртните могат да си представят, че тази кукла е жива, той можеше да направи същото с някой вампир. Но как можеше мъртва жена да стопли душата му?

Грегори повдигна едно от стъпалата на куклата, за да го огледа по-отблизо.

– Тази мацка е съблазнителна обаче.

Роман въздъхна. Тази смъртна секс играчка ли се предполагаше, че може да реши проблема с Бунтовниците? Губеха му времето, а на всичкото отгоре го караха да се чувства едновременно възбуден и дяволски самотен.

– Всички вампири, които познавам, предпочитат менталния секс. Предполагам, че същото важи и за Бунтовниците.

– Страхувам се, че не е възможно с тази – Ласло почука главата на куклата и се чу звук, като от потропване по зрял пъпеш.

Роман забеляза, че куклата все още се усмихва, макар че сините ѝ стъклени очи гледаха право напред с празен поглед.

– Значи има същия коефициент на интелигентност като Симон.

– Ей – намръщи се Грегори, докато гушкеше стъпалото на куклата до гърдите си. – Това не е много любезно.

– Както и това, да ми губиш времето. – Роман го изгледа гневно. – Как може тази играчка да реши проблема с Бунтовниците?

– Но тя е повече от играчка, сър – Ласло се заигра с копчетата на бялата си престилка. – Тя е преобразена.

– В АВГА – Грегори подръпна игриво малкото пръстче на крака на куклата. – Сладка малка АВГА. Ела при татко.

Роман стисна челюст, напомняйки си първо да се увери, че е прибрал вампирските си зъби. Иначе можеше, без да иска, да пробие долната си устна.

– Просветете ме, моля, преди да прибягна към насилие.

Грегори се засмя, явно непритеснен от гнева на шефа си.

– АВГА е Андроид за вампирски глад*.

Ласло завъртя хлабавото копче на лабораторната си престилка. Челото му се беше набръчкало от притеснение. Очевидно приемаше избухливостта на шефа си много по-сериозно.

– Тя е перфектното решение за вампир, който все още иска да хапе. И ще бъде налична във всички раси и полове.

– Имаш намерение да правиш и мъжки играчки, така ли? – попита Роман.

– Да, евентуално – хлабавото копче падна на пода. Ласло го вдигна и го мушна в джоба си. – Грегори мисли, че можем да я рекламираме в Дигиталния вампирски канал. АВГА ще може да бъде избирана в различни цветове. Кафяво, черно...

– А тази сигурно е бялата? – Роман направи гримаса. – Правният отдел ще е във възторг.

* Vampire Artificial Nutritional Needs Appliance - Устройство за изкуствено задоволяване на вампирски хранителни нужди - букв.пр.

– Можем да ѝ направим няколко рекламни снимки във вечерна рокля. – Грегори милваше свода на крака ѝ. – И със секси, черни сандали с високи токчета.

Роман погледна неспокойно вицепрезидента на маркетинговия отдел, след което се обърна към Ласло.

– Да не би да казваш, че тази кукла може да бъде използвана за хранене?

– Да! – Ласло кимна ентузиазирано. – Точно както жива жена, тя може да прави няколко неща едновременно – да задоволи и сексуалните, и хранителните ви нужди. Ето. Нека ти покажа. – Той наведе куклата напред и отметна косата ѝ на една страна. – Направих го тук отзад, където няма да е толкова забележимо.

Роман изучаваше малкия превключвател и U-образния разрез. В основата на U-то се подаваше малка тръба със скоба накрая.

– Сложил си туба в нея?

– Да. Специално е проектирана да имитира истинска артерия. Поставихме и циркулация отвътре. – Ласло прокара пръст по тялото ѝ, за да покаже мястото на фалшивата артерия. – Минава през гръдния ѝ кош, след това от единия край на врата до другия и накрая се връща пак на гърдите.

– И си го напълнил с кръв?

– Да, сър. Ще се продава с безплатна фуния. Кръвта и батериите няма да бъдат включени.

– Както обикновено – отбеляза Роман сухо.

– Лесна е за използване – Ласло посочи към врата на куклата. – Махате скобата, пъхате малка фуния, избирате два литра от любимата си кръв от Роматех Индъстрис и я пълните догоре.

– Разбирам. Светва ли лампичка, когато започне да спада?

Ласло се намръщи.

– Предполагам, че мога да поставя индикатор...

– Шегувах се – въздъхна Роман. – Моля те, продължи.

– Да, сър – Ласло прочисти гърлото си. – Превключвателят включва малка помпа, поставена в гръдния ѝ кош. Фалшиво сърце, така да се каже. Тя ще накара кръвта да се движи през артериите и да симулира истински пулс.

Роман кимна.

– И точно затова са батериите.

– Мх-м – гласът на Грегори звучеше приглушено. – За да работи неуморно.

Роман погледна към вицепрезидента си и го видя да драска със зъби палеца на крака на АВГА. Червеният блясък в очите на Грегори служеше като различен вид индикатор.

– Грегори! Стига.

С ниско ръмжене Грегори пусна крака на куклата.

– Вече не си забавен.

Роман пое дълбоко дъх и си пожела да можеше да се помоли за търпение. Но едва ли някой себеуважаващ се Бог би искал да чуе молитвите на демон със смъртна секс играчка.

– Тествана ли е вече?

– Не, сър – Ласло щракна ключа на АВГА. – Мислехме, че вие трябва да имате честта да бъдете първи.

Първи. Погледът на Роман се спусна по перфектното тяло на куклата, тяло, което сега пулсираше отвътре с животворна кръв.

– Значи най-сетне е възможно, хем вълкът да хапе, хем агнето да е цяло.

Грегори се усмихна, докато пригладяше черното си вечерно сако.

– Опитай на вкус... Наслади се.

Роман повдигна вежда към вицепрезидента си по

маркетинг. Без съмнение това тестване беше идея на Грегори. Сигурно си мисли, че шефът му се нуждае от малко вълнение, за да се почувства жив. За нещастие беше прав.

Роман протегна ръка да докосне врата на АВГА. Кожата беше по-студена от истинската човешка кожа, но все пак много мека. Под пръстите му артерията пулсираше силно и постоянно. Първоначално той чувстваше пулса само с пръсти, но след това тупкащото усещане плъзна по ръката му и към рамото. Той преглътна тежко. Колко време беше минало? Осемнадесет години?

Пулсът се разпростря в него, изпълвайки празното му сърце и всичките му сетива. Ноздрите му се разшириха. Вече надушваше кръвта. А положителна. Любимата му. Цялото му тяло пулсираше в синхрон с жената. Разумните му мисли бавно се изплъзваха, победени от силно усещане, каквото не беше изпитвал от години. Жажда за кръв.

Дълбоко в гърлото му завибрира ръмжене. Слабините му се втвърдиха. Обви пръсти около врата на кукулата и я притегли към себе си.

– Ще я взема.

Със светкавична скорост я метна на кадифеното кресло. Тя остана да лежи с прегънати крака, сега разтворени в коленете. Еротичната гледка беше почти непоносима. Малкото количество кръв във вените на Роман крещеше за още. Още жена. Още кръв.

Той седна, избута русата ѝ коса настрани и оголи шията ѝ. Глуповатата ѝ гримаса беше малко смущаваща, но лесно се игнорираше. Когато се наведе, видя нещо да се оглежда в празните ѝ, стъклени очи. Не беше той, защото нямаше отражение. Всичко което можеше да види, беше червената, пламтяща светлина

на собствените си очи. АВГА го беше възбудила. Той обърна лицето ѝ настрани, за да открие врата ѝ. Пулсиращата артерия в нея викаше: Вземи ме. Вземи ме.

С ниско ръмжене той се притисна към тялото ѝ. Зъбите му изскочиха навън, изпращайки вълна от удоволствие през тялото му. Миризмата на кръв се връза в него, лишавайки го от последното му късче самоконтрол. Звярът отвътре беше пуснат на свобода.

Той я ухапа. Твърде късно обезумялото му съзнание осъзна необичаен факт. Кожата ѝ може и да беше мека като човешката на повърхността, но вътрешният материал беше твърде различен. Твърда, дебела, здрава пластмаса. Дори това да имаше някакво значение, той не му обърна внимание, защото миризмата на кръв разгони мислите му. Инстинктите му възтържествуваха, като ревяха в ума му подобно на изгладняло животно. Зъбите му потънаха още по-дълбоко, докато най-накрая не почувства това сладко пукване, когато премина през артериалната стена. Беше в рая. Плуваше в кръв.

С дълго засмукване кръвта текна по зъбите му и напълни устата му. Той преглътна и жадно запи. Тя беше възхитителна. Беше негова.

Той плъзна ръка към гърдата ѝ и я стисна. Какъв глупак е бил, да се задоволява да пие кръв от чаша. Как можеше да е възможно да се замени горещата струя кръв, стичаща се по зъбите? По дяволите, беше забравил колко сладко беше това. Беше изживяване за цялото тяло. Той бе твърд като камък. Всичките му сетива пламнаха. Никога нямаше да пие от чаша отново.

Той засмука още веднъж шията ѝ и осъзна, че я беше пресушил. Беше великолепна до последната капка. Но след миг една ясна мисъл се появи в главата му и проби чувствената замаяност. По дяволите, беше

изгубил контрол. Ако тя беше смъртна, сега щеше да е мъртва. И той щеше да е убил още едно Божие чедо.

Как точно служеше това произведение на каузата за цивилизоване на вампирските навици? Куклата щеше да напомня на всеки вампир какво силно удоволствие има в хапането. Никой вампир, дори най-развитият модерен такъв нямаше да може да вкуси това, без да пожелае истинското преживяване. Всичко, за което можеше да мисли сега, беше да ухапе първата жива жена, на която се натъкне. АВГА не беше отговорът на проблема с опазването на хората.

Тя беше погребалният звън на тяхното съществуване.

Със стон Роман откъсна устата си от врата ѝ. Кръв опръска бялата кожа на куклата и в първия момент той си помисли, че тя има бликаща рана. Но не, той беше сигурен, че я беше пресушил. Проклятие, кръвта идваше от него.

– Какво, по дяволите?

– О, боже мили – прошепна Ласло.

– Какво? – Роман погледна към врата ѝ и там, забит в твърдата пластмаса, беше един от неговите вампирски зъби.

– Леле! – Грегори пристъпи по-близо, за да види по-добре. – Как се случи това?

– Пластмасата... – Още кръв покапа от устата на Роман. Проклятие, губеше обяда си. – Пластмасата е прекалено твърда и гумена отвътре. Изобщо не е като човешката кожа.

– О, боже – Ласло атакува още едно копче с нервни пръсти. – Това е ужасно. Тъканта беше толкова реална на повърхността. Не помислих... Съжалявам, сър.

– Това е най-малкият ни проблем – Роман дръпна силно зъба си от шията на момичето. Щеше да сподели нещастните си заключения по-късно. Сега имаше

нужда зъбът му да бъде оправен.

– Все още кървиш – Грегори му подаде бяла носна кърпа.

– Захранващата вена, която се свързва със зъба, е отворена. – Роман притисна кърпата към зеещата дупка, където трябваше да се намира десният му зъб. – По дяволите.

– Можете да използвате собствената си лекуваща сила, за да запечатате вената – предложи Ласло.

– Ще се шатвори ша пощоянно. Ще ям на една щрана зафинаги – Роман премахна кървавата кърпичка от устата си и постави наново зъба в дупката.

Грегори се наведе, за да погледне.

– Мисля, че успя.

Роман отпусна хватката си върху зъба и се опита да прибере кучешките си зъби. Левият го направи, както и трябваше, но десният падна от устата му и се приземи върху стомаха на АВГА. От раната изтече още кръв.

– Мамка му – Роман отново натъпка носната кърпа в устата си.

– Сър, предлагам да отидете на зъболекар – Ласло вдигна зъба и го върна на Роман. – Чувал съм, че могат да поставят обратно изгубен зъб.

– О, да. – изсумтя Грегори. – Какво се предполага да направи, да се появи в някой зъболекарски кабинет и да каже: “Извинете, аз съм вампир и изгубих кучешкия си зъб във врата на секс играчка.” Няма да има опашка доброволци да му помогнат.

– Трябва ми вампиршки зъболекар – съобщи Роман. – Погледни в Черните страници.

– Черните страници? – Грегори се придвижи бързо до бюрото на Роман и започна да отваря чекмеджетата.

– Между другото, започваш да фъфлиш.

– Имам шкапан парцал в ущата! Виж в долното чекмедже.

Грегори намери черния телефонен указател за бизнес и фирми на вампири и подхвърли с палец белите му страници.

– Добре. – Той прокара пръст надолу по рекламите. – Парцели за гробища. Поправка на ковчези. Услуги за охрана на крипти. Крипти по поръчка – петдесет процента отстъпка. Интересно.

– Грегори – изръмжа Роман.

– Така. – Той обърна страницата. – Добре. Буква Д. Дискотечни умения – научете се да се движите като латино любовник. Доставка на пръст – спете като бебе във висококачествена почва от Прародината. Костюми на Дракула – от малки до големи размери.

Роман изстена.

– Много шъм жагазил. – Той преглътна и направи гримаса при вкуса на застоялата кръв. Първият път беше по-вкусна.

Грегори отгърна друга страница.

– Драперии – гарантираме, че блокират досадното слънце. Дупки под сгради – вашият избор за няколко етажни разпределения. – Той въздъхна. – Това е. Няма дентални услуги.

Роман се строполи в креслото.

– Ще трябва да отида на шмъртен. – Проклятие. Щеше да се наложи да използва контрол над ума, а по-късно да изтрие всички спомени на зъболекаря. Иначе никой смъртен нямаше да поиска да му помогне.

– Трудно ще намериш смъртен зъболекар, който да работи в средата на нощта – Ласло се втурна към мокрия бар и сграбчи руло кухненска хартия. После започна да попива кръвта от АВГА и погледна притеснено Роман. – Сър, може би ще е най-добре да държите зъба

в устата си.

Грегори беше на бюрото и прелистваше Жълтите страници*.

– Леле, има хиляди зъболекари – той се изправи рязко и се ухили. – Намерих! Дентална клиника “Бели и блестящи в СоХо**” ... отворена двадесет и четири часа на ден за града, който никога не спи. Бинго!

Ласло издиша дълбоко.

– Какво успокоение. Не съм сигурен, тъй като никога не съм чувал нещо подобно да се е случвало преди, но се страхувам, че ако зъбът ви не бъде успешно имплантиран тази нощ, никога няма да може.

Роман се изправи.

– Какво имаш предвид?

Ласло хвърли окървавените салфетки в кошчето за боклук до бюрото.

– Нашите травми се лекуват естествено, докато спим. Когато настъпи зората и си легнете с все още липсващ зъб, тялото ви ще затвори хранващата вена и раната завинаги.

По дяволите. Роман стана.

– Тogaва трябва да щане тажи нощ.

– Да, сър. – Ласло опипа едно от копчетата на лабораторната си престилка. – С малко късмет ще бъдете в идеална форма за годишната конференция.

Кръв господня! Роман преглътна. Как можеше да забрави пролетната годишна конференция? Откриването на бала беше планирано за след две нощи. Всички главни повелители на сборища от цял свят щяха да са там. Като господар на най-голямата колония в Америка, Роман беше домакин на голямото събитие. Ако се появеше с липсващ зъб, щеше да слуша подигравки

* Онлайн бизнес справочник. – Б. пр.

** Сохо е квартал в западната част на Долен Манхатън. – Б. пр.

цял век напред.

Грегори взе къс хартия и надраска на нея адреса.

– Ето. Искаш ли да дойдем с теб?

Роман махна носната кърпичка и зъба от устата си, така че нарежданията му да бъдат ясни.

– Ласло ще ме закара. Ще вземем АВГА с нас, така че всички да си помислят, че я връщаме в лабораторията. Ти, Грегори, ще излезеш със Симон, както беше планирал. Всичко ще изглежда съвсем нормално.

– Много добре – Грегори прескочи до шефа си и му подаде адреса на зъболекарската клиника. – Успех. Ако се нуждаеш от помощ, се обади.

– Всичко ще е наред – Роман погледна сурово двамата си служители. – Никога повече няма да споменаваме този инцидент пред когото и да било. Разбрахте ли?

– Да, сър – Ласло вдигна АВГА.

Роман наблюдаваше как ръката на химика се плъзна по закръглените ѝ задни части. Кръв господня, след всичко, което се беше случило, той все още беше твърд. Тялото му бумтеше от желание и искаше още кръв и женска плът. Можеше само да се надява, че този зъболекар ще бъде мъж. Господ да е на помощ на всяка смъртна жена, която пресечеше пътя му точно сега.

Все още имаше един зъб и се страхуваше, че може да го използва.